

## [A. Johansen.]

skyldes de dyrere Præparater eller de hypigere Lægebesøg. En Undersøgelse, der omfattede de største Sygekasser her i København, viste, at Stigningen var nogenlunde jævnt fordelt. Jeg skal for at illustrere, hvad denne Udgiftsstigning virkelig har betydet, anføre nogle enkelte Tal — jeg gør Undskyldning for, at jeg kun har dem for København, de har været lettest tilgængelige for mig.

I 1917, altsaa Aaret efter Nedsættelsen af Sygekassernes Tilskud til  $\frac{3}{4}$  af Medicinens Pris, sank Medicinforbruget noget, idet det gik ned til 2 Kr. 24 Øre pr. Medlem.

I 1918 var Udgiften paa ny steget, nemlig til 3 Kr. 3 Øre, i 1919 til 3 Kr. 75 Øre og i 1920 til 4 Kr. 39 Øre. 10 Aar senere, i 1930, var Beløbet steget til 5 Kr. 3 Øre, stadig væk med en Ydelse fra Sygekasserne paa  $\frac{3}{4}$ , altsaa ikke i noget overvældende stærkt Tempo. Fem Aar senere, i 1935, var Udgiften steget til 6 Kr. 16 Øre, hvad der vel, naar man tager i Betragtning, at der var gaaet fem Aar, heller ikke kan siges at være en voldsom, men alligevel en stærk Stigning. I 1936, altsaa bare paa et Aar, steg den med 1 Kr. 6 Øre til 7 Kr. 22 Øre pr. Medlem, i 1937 til 7 Kr. 58 Øre, i 1938 til 8 Kr. 22 Øre, i 1939 — det sidst opgjorte Aar — til 8 Kr. 60 Øre, hvilket er mere, end man betaler de saakaldte Kredslæger i Aarshonorar. Den samlede Udgift var i 1939 for Sygekasser med  $\frac{3}{4}$  Ydelse 3 717 615 Kr. Som man vil se, er Medicinen fra 1935 til 1939 steget fra 6 Kr. 16 Øre til 8 Kr. 60 Øre, eller med 2 Kr. 44 Øre i Løbet af fire Aar.

Der har været gjort adskillige andre Forsøg paa at holde Udgiften nede. For nogle Aar siden lykkedes det ved Statens Velvilje, ved Tilskud fra de danske Sygekasser og ved gratis Arbejde, om jeg maa kalde det saa, fra Almindelig dansk Lægeforenings Side at faa udgivet en Medicinfortegnelse, der skulde yde Vejledning med Hensyn til, paa hvilken Maade Lægerne bedst kunde ordinere Medicin til den billigst mulige Pris, med andre Ord finde den Sæmsættning, der kunde gøre samme Gavn som anden Medicin, men bare til en lavere Pris. Alligevel er Medicinudgiften i den efterfølgende Tid steget endnu stærkere end tidligere. Det skyldes formentlig ikke

Medicinfortegnelsen, den maa vel have holdt noget igen paa Stigningen, men Medicinudgiften er alligevel tiltaget saa stærkt, at Sygekasserne ikke, uden at der bliver Tale om meget betydelig Kontingentforhøjelse, kan blive ved at følge med i den Udvikling. Og det skulde jo ikke gerne komme dertil, at de Sygekasser, som er beregnet for og har Navn af at være Sygekasser for ubemidlede, skulde blive saa dyre, at de ubemidlede overhovedet ikke havde Raad til at blive nydende Medlemmer deraf, saa at de var afskaaret fra at oppebære Ydelser fra Kasserne.

Efter det her foreliggende deler man fra sagkyndig Side Medicinen i Grupper paa en saadan Maade, at man udpeger de særlig vigtige Mediciner — jeg tør ikke bruge Udtrykket livsvigtige Mediciner, fordi Navnet livsvigtige Mediciner er knyttet til ganske bestemte Mediciner, Insulin o. lign., men det drejer sig om de Mediciner, der er saa nødvendige, at det ikke kan forsvares ikke at give Medlemmerne dem. For denne Gruppe, der omfatter saadanne absolut uundværlige Mediciner, vil man bibeholde det hidtidige Tilskud fra Sygekasserne, hvorimod der for en Del af den øvrige Medicin, maaske den største Del, om hvilken det kan siges, at den er gavnlig, den er lindrende, den er trøstende, men ikke absolut nødvendig, fastsættes et mindre Tilskud fra Sygekasserne. Virkningen heraf vil formentlig blive, at Sygekassernes Udgifter i væsentlig Grad nedsættes, saa at Sygekasserne i hvert Fald ikke for Medicinudgiftens Skyld tvinges til at gaa til en Kontingentforhøjelse, men det vil maaske ogsaa i nogen Grad have en opdragende Virkning paa Publikum i Retning af at fremhæve, at der er Forskel paa Medicin, at der er Forskel paa, hvad der er aldeles nødvendigt, og hvad man til Nød kan undvære.

Jeg anser det her foreliggende Forslag for at være det bedste, der er fremkommet, fordi det tillader Lægerne at udskrive Medicin uden Hensyn til Prisen, hvis den er aldeles paakrævet, saa at selv det fattigste Medlem af Sygekassen kan faa Medicinen paa samme Vilkaar som hidtil, men samtidig giver Sygekasserne Adgang til at spare paa Udgifterne, hvilket er haardt tiltrængt.

Efter Lovforslagets Fremkomst er der fra Sygekasserne fremkommet en Henstil-